

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f ALERTA f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora

an 1 • nr. 1 • 8-14 iunie 2005 • 12 pagini • 9.000 lei (0,9 lei noi)

EDITORIAL

Alarmă! „Alerta“ se întoarce!

Piața de media românească este deja supraîncărcată. În fiecare zi apar noi cotidiene, noi publicații, noi televiziuni. De ce ar mai fi nevoie de încă una? Simplu: pentru că acest segment de piață lipsește cu desăvârșire. Nimeni nu vrea, sau nu poate să editeze o publicație care să se ocupe, în cea mai mare parte a sa, de investigații și anchete. Iar incursiunile în lumea serviciilor secrete îi sperie pe cei mai mulți dintre noi. Pe cei mai mulți, dar nu pe toți. Dovada este faptul că „Alerta“ iese, din nou, la luptă. Publicul românesc este ahtiat, ne spun sondajele, după manele, telenovele, fotografiile cu femei goale și minciuni. Cei care își doresc altceva, sau și altceva, nu sunt întrebați sau sunt prea puțini. Dar ei există. Vor să știe, vor să afle, să se informeze. Ei vor fi conducătorii de mâine. Este motivul pentru care acest săptămânal este necesar, este motivul pentru care România merită să aibă „Alerta“.

Mulți dintre acești oameni au regretat atunci când această publicație a dispărut de pe piață, în urmă cu câțiva ani. Motivele acestei dispariții nu le facem publice, deocamdată. O parte dintre ei ne-au ajutat să reapărem, fapt pentru care le mulțumim. Poate și mai mult mulțumim celor care și-au dorit ca „Alerta“ să dispară pentru totdeauna. Ne-au făcut mai tari, mai ambițioși. Și i-am iertat, dar nu o să-i uităm.

Pentru prieteni, pentru dușmani, pentru politicieni și pentru omul de pe stradă vom încerca să facem o presă de calitate, fără compromisuri. Este modalitatea prin care ne vom face, în scurt timp, foarte mulți prieteni dintre dumneavoastră, cititorii. Și, bineînțeles, și foarte mulți dușmani. Doamne-ajută!

⇒ **CONTROVERSE** | Fenomene naturale sau război meteorologic?.....4

⇒ **SUB LUPĂ** | Antiterorism – între teorie și politică.....2

⇒ **CONFIDENȚIAL** | Afacerea dubioasă Costea–ApR–Meleşcanu a fost încheiată de „Oracol“.....8

⇒ **INFLUENȚĂ** | Elisabeta Răduță, soția ministrului de Externe al Venezuelei.....9

⇒ **TOP SECRET** | Codul „Băsescu“ a fost spart.....11

Războiul electronic, diversiune românească în decembrie '89

pag. 3

INVESTIGAȚII | pag. 6-7

Harta bordelurilor clandestine din București

ANCHETĂ | pag. 5

Falsificatorii de tablouri din București

Antiterorism – între teorie și politică

Organizarea măsurilor antiteroriste în România a fost inspirată de G.S.G. 9, unitatea de elită a Germaniei. În 1977, ofițeri din cadrul Ministerului de Interne au fost trimiși în Republica Federală Germană și, după un stagiul de pregătire, au revenit în țară, unde au creat Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă. Unitatea a funcționat cu bune rezultate până în 1989, reușind să apere cu succes țara de acțiuni teroriste. Astfel, la noi nu au reușit atunci acțiuni asupra unor ambasade, nu au fost luați ostatici, nu s-au deturnat avioane sau nave. Cele câteva evenimente pe profil nu au avut anvergură, situația fiind repusă rapid sub control.

Comparativ cu țările din jur, se poate spune că România a fost o adevărată oază de liniște din acest punct de vedere, dar și eforturile depuse au fost pe măsură.

După 1989, activitatea de combatere a terorismului a fost continuată de Brigada Antiteroristă, unitate care a păstrat practice structurile organizatorice inspirate de la colegii germani, cu sporuri considerabile în ceea ce privește dotările tehnice.

Organizare

Unitățile antiteroriste acționează în cadrul sistemelor naționale de informații, concentrând toate informațiile și elementele de interes de profil. În consecință, clasic există trei segmente principale:

I. Aparatul informativ – care adună informații specifice prin posibilități proprii sau rezultate din cooperare, urmărește suspecții, supraveghează prin metode specifice obiectivele vizate de teroriști, persoanele sau personalitățile ce pot deveni ținte pentru teroriști. Fur-

nizează permanent date și informații altor structuri, urmărind preîntâmpinarea, prevenirea unor acțiuni teroriste.

II. Sisteme de pază și apărare – unități militare, de obicei înarmate, care protejează (păzesc) obiective și persoane. Exemplu: controlul antitero din aeroporturi, porturi, de pe lângă ambasade sau reședințe.

Cooperează obligatoriu cu organele informativ, care le transmit informații privind stările de pericol și orientarea forțelor angrenate în acțiune.

III. Forțe de intervenție – trupe special instruite și înarmate, care, în cazul producerii unor acțiuni teroriste, intervin pentru contracararea și anihilarea teroriștilor. Se poate spune că luptătorii intră în acțiune când cele două dispozitive, informativ și, după caz, cele de pază, au fost depășite de teroriști.

Combaterea terorismului în România

Este bine de înțeles că activitatea informativ operativă este

primordială și orice greșeală sau incapacitate profesională poate duce la dezastru. În cazul jurnaliștilor răpiți în Irak a lipsit în mod clar protecția informativă, deci nu s-a realizat prevenirea.

Doi cetățeni de origine arabă, cunoscuți cu multiple preocupări ilicite, iar unul chiar suspect de spionaj în favoarea unui stat străin, au reușit să trimită în Irak trei jurnaliști români pentru a fi

răpiți, creând o situație nemaiîntâlnită până în prezent. Putem concluziona că serviciile informatice însărcinate cu combaterea terorismului s-au făcut de răs, putând atrage și o percepție

total nefavorabilă chiar și pentru conducerea Statului român. Mai există și varianta ca, doamne fereste!, unui ofițeri de informații să fie direct implicați.

IOAN ALEXANDRU

dezbătăuiri

Războiul electronic din decembrie 1989 – o diversiune pusă la cale în România

Într-o secvență memorabilă înregistrată pe casetă video în decembrie 1989, după fuga cuplului Ceaușescu, generalii Ștefan Gușe și Iulian Vlad, aflați în sediul fostului CC al PCR, par depășiți față de rapoartele pe care le primeau telefonic, privind apariția în anumite zone din România a unor flotile de elicoptere neidentificate. Generalul Iulian Vlad a ordonat doborârea aparatelor de luptă. Ulterior, majoritatea stațiilor radar a semnalizat ținte aeriene neidentificate, care survolau obiective civile și militare, asupra cărora s-a deschis focul, fără a se putea doborî vreă țintă aeriană inamică. Menționăm că țintele aeriene erau semnalate noaptea, după ce înceta activitatea diversioniștilor, a așa-zișilor teroriști.

Pistă falsă aruncată pe piață

Comisiile parlamentare de anchetă asupra evenimentelor din decembrie 1989 au lansat teoria unui război electronic inițiat și coordonat de centre militare străine, fiind, mai curând, sugerate decât menționate bazele NATO din Turcia.

Nu s-a răspuns, însă, la o întrebare de bun-simț: ce interes strategic ar fi avut statele NATO să dezlănțuie, în decembrie 1989, un război împotriva armatei române, după ce această trecuse de partea revoluționarilor, iar soții Ceaușescu erau arestați la Târgoviște?

Din documentele MAPN, rezultă că saturarea ecranelor radar cu ținte aeriene false a avut ca epicentru Bucureștiul, urmat de zona litoralului românesc, ceea ce nu poate avea o altă semnificație decât încercarea unor forțe ostile sau diversioniste de a ține în stare de alarmă permanentă aviația militară și forțele antiaeriene.

Conform datelor devenite publice, apărarea antiaeriană a tras mii de proiectile, iar aviația militară a efectuat zeci de ieșiri de luptă pentru a intercepta și a distruge falsele ținte care au

„orbit“ ecranele radar din aproape toată țara.

60 milioane de dolari, aruncate

Generalul Iosif Rus, fost comandant al Aviației Militare, a afirmat: „situațiile s-au evidențiat prin influențarea schimbării direcției de zbor a aeronavelor, transmiterea către piloți a unor comenzi de zbor eronate, cu scopul abaterii de la misiune, crearea imaginii despre existența altor aeronave în zona de acțiune a echipajelor noastre, complicarea convorbirilor și încălcarea rețelei de conducere prin radio cu mesaje sau simularea efectuării atacului din emisfera din spate a avioanelor noastre“. Concluzia unor specialiști militari, indusă sau dirijată, a fost că România s-a confruntat cu o diversiune radio-electronică, concepută, organizată și condusă de comandamente militare străine.

În legătură cu aceste evenimente, Gelu Voivan-Voiculescu avea să declare: „Centrele de coordonare informatică și-au văzut compromisă întreaga operațiune Valahia'89, pentru care se cheltuiseră circa 60 milioane de dolari“. Așadar, centre de comandă străine au

inițiat un complot sofisticat, iar România a fost o biată victimă, cu o armată deusolată, aproape fără centre de comandă proprii. Nu credem în această teză, așa cum nu credem în varianta teroriștilor care au apărut și au dispărut din și în neant.

Tehnică americană adusă pe căi ocolite

Din anii 1982-1983, România dispunea de posibilități de a declanșa prin forțe proprii o diversiune sau un război radio-electronic.

În București, în cartierul Militari, lângă „Turbo-mecanica“, se afla institutul I.N.C.R.E.S.T., care, printre altele, se ocupa de cercetări în domeniul aviației. Sectorul care se ocupa de acest lucru, complet militarizat, se numea „Institutul de Mecanică a Fluidelor și Dinamica Zborului“. De la începutul anilor '80 s-a investit foarte mult pentru achiziționarea unui calculator de procesare sofisticat, marca „Cyber“. Respectivul calculator gestiona întreaga activitate a armatei, de la logistică până la instruirea piloților de pe avioanele de luptă supersonice. Același cal-

culator era folosit și pentru instruirea de luptă a apărării antiaeriene, inclusiv a rachetiștilor.

Înainte de achiziționarea secretă de către români, calculatorul a fost în serviciul Pentagonului, unde, printre altele, putea supraveghea 200 de ținte nucleare, concomitent. Pentagonul a achiziționat un calculator mai modern, iar acel tip de „Cyber“ a fost scos din serviciu, demontându-se compartimentul special pentru domeniul nuclear.

Spionajul românesc a intrat în posesia acestor informații și, pentru că nu se putea pune problema achiziționării calculatorului, România fiind sub embargo, dată fiind calitatea de membru a Tratatului de la Varșovia, s-a conceput și aplicat o operațiune specifică. Calculatorul a fost cumpărat de formă de o firmă dintr-un stat NATO, după care a fost „revândut“ într-un stat neutru, de unde a fost transportat, în secret, în România.

Diversiune în toată țara

Instruirea piloților de luptă și a apărării antiaeriene prin intermediul calculatorului instalat la I.N.C.R.E.S.T. se făcea după cum urmează: calculatorul emitea semnale tip țintă radarelor aviației și antiaeriene, iar piloții militari trebuia să se ridice, să le „intercepteze“ și să le „distruagă“. Pe ecranele radar, țintele păreau aparate inamice reale. La 22 decembrie, după-amiaza, s-au

emis primele ținte, care au produs degradingoladă la Apărarea Antiaeriană și la aviația militară. Primele unități care au căzut victimă diversiunii radio-electronice au fost cele de la Mihai Bravu (Dadilou), din județul Giurgiu, de la poligoanele de la Babadag, Capul Midia, precum și Comandamentul Apărării Antiaeriene a Teritoriului.

Unitățile antiaeriene din zona Cernica, zona Nehoiu și zona Dobra, județul Hunedoara, au avut impresia că sunt atacate din aer de forțe inamice și au deschis focul cu tot armamentul antiaerian din dotare, servanții fiind convinși că au distrus țintele, lucru înfirmat de cercetările de la fața locului.

Tot prin calculator s-a simulat atacarea teritoriului dinspre Marea Neagră, sudul Peninsulei Balcanice și Ungaria.

Ordinul putea veni doar „de sus“

În 1989, directorul institutului unde se afla instalat calculatorul era colonelul Nicolau, singurul care avea acces la pupitrul de comandă. Ceilalți operatori cunoșteau doar pe segmente funcționarea calculatorului.

Teoretic, Nicolau nu putea primi ordine decât de la comandantul aviației, generalul Rus, de la șeful Marelui Stat Major, generalul Ștefan Gușe și de la generalul Victor Atanasie Stănculescu, care, în mod practic, conducea armata română.

Izolată, împreună cu generalul Vlad, la fostul CC al PCR, generalul Gușe practic iese din calcul, dar ceilalți doi nu pot primi un cec în alb, dacă avem în vedere și celelalte diversiuni care au marcat evenimentele din decembrie 1989.

GEORGE DORŃ

controverse

Potop, inundații, tornade

Fenomene naturale sau război meteorologic?

Nici în glumă nu ne-am putea permite să speculăm cauzele potopului care s-a abătut recent asupra României. Considerăm că singurii nu numai îndreptățiți, dar și obligați să ofere opiniei publice informațiile necesare sunt specialiștii în meteorologie. Din păcate, explicațiile acestora au fost fie confuze, fie plictisitoare, pătrundând la un moment dat (vezi episodul tornadei de la Movilița) că nici ei nu cred ceea ce înșirau cu multă grație, pe micile ecrane.

Lăsând la o parte explicații de genul „s-a săturat Dumnezeu de păcatele noastre”, trebuie remarcat că aceste ploi, urmate de inundații catastrofale, au survenit la scurt timp după ce președintele Băsescu a declarat că România își va asuma un rol de prim ordin în regiunea Mării Negre și în sudul Caucazului, precum și o misiune importantă în soluționarea crizei din Transnistria.

Armata poate aduce tornada

Din păcate, influențarea artificială a vremii a încetat de multă vreme să fie un subiect

rezervat doar amatorilor de literatură științifico-fantastică.

Conform Institutului pentru studierea fenomenelor meteorologice din Zurich, armata S.U.A. poate pune în aplicare câteva scenarii apocaliptice cu nume de cod „Potopul”, „Vântul”, „Apa” sau „Era glaciară”, care reprezintă metode controlate în scop militar, de producere a unor fenomene meteorologice devastatoare.

Din punct de vedere istoric, prima ploaie artificială ar fi fost provocată în anul 1963, de către armata americană, în Vietnam, pentru a descuraja

ofensiva trupelor comuniste. În 1966, armata americană a provocat ploi torențiale în Laos, pentru a face inutilizabile drumurile secrete de aprovizionare ale trupelor Vietcong. Presa occidentală a relatat în diferite materiale că trupele S.U.A. au practicat un război meteorologic secret în sud-estul Asiei în perioada anilor 1969-1972.

Ploaie la comandă

Un experiment interesant în sensul războiului meteorologic a avut loc în China, în anul 2000. Cercetătorii chinezi au lansat într-o regiune secetoasă

mai multe rachete cu iodură de argint, în scopul obținerii ploii. Efectul a fost deasupra așteptărilor. În întreaga zonă, repetăm, extrem de secetoasă, a nins abundent, ajungându-se ulterior, după topirea zăpezii, la inundații extrem de serioase.

Un experiment privind tehnicile războiului meteorologic sau geofizic a avut loc în 1972 în statul Dakota de Sud, unde în câteva zile s-au produs mari inundații, care au devastat regiunea Rapid City. Ulterior s-a demonstrat că în acea zonă s-au efectuat experiențe de însămânțare a norilor cu iodură de argint, în cadrul unor proceduri prin care se urmărea crearea artificială a precipitațiilor.

Unii meteorologi români au afirmat că ar fi transmis autorităților competente, cu 10-15 zile înainte, semnale de avertizare privind ploi intense și posibile inundații, cu alte cuvinte am fi avut de-a face cu fenomene naturale, care exclud orice altă explicație.

Departa de noi ideea de a contrazice pe cineva. Ținem doar să semnalăm că, pentru a provoca un dezastru natural, nu

este neapărat nevoie să îl și produci. Poți profita de condițiile existente.

„Storcerea” norilor

În anul 1976, conducerea Chinei i-a acuzat pe sovietici că „storc” norii în apropiere de granița comună, în așa fel încât precipitațiile să cadă în altă regiune decât cea de avertizare meteorologică.

În fine, Hondurasul, Guatemala, Nicaragua au reclamat în repetate rânduri la O.N.U. faptul că S.U.A. au deturnat unele uragane care ar fi lovit litoralul american, către țările lor, provocându-le pagube însemnate. Se apreciază că unul dintre uraganele deturnate de armata S.U.A. către țările amintite ar fi putut distruge statul Florida.

S.U.A. a utilizat în timpul războiului din Vietnam „sistemul norilor împrăștiați”, în tot sud-estul asiatic provocându-se, ca urmare a ploilor torențiale urmate de inundații, pagube enorme.

C.I.A. recunoaște

Un document al C.I.A. evidențiază capacitatea armelor

geofizice în modificarea climei, demonstrând că prin astfel de proceduri americanii au reușit să scoată în afara circuitului agricol peste cincizeci la sută din suprafața cultivabilă a Vietnamului, între 1966 și 1970.

Conform aceluiași raport, asupra traseului prin care Vietnamul de Nord aprovizionat luptătorii comunisti din Vietnamul de Sud au fost pulverizate cincizeci de mii de containere cu iodură de argint, ceea ce a dus la prelungirea sezonelor ploioase și la transformarea drumurilor într-o masă noroioasă care a împiedicat deplasarea convoaielor cu armament și muniție.

Nu dorim să facem comparații nelalocul lor. Nu dorim să semănăm confuzie, panică și neîncredere. Nu suntem însă convingiți că sistemele de supraveghere N.A.T.O. monitorizează corect regiunea transnistreană. Circulă multe legende despre fabulosul potențial militar care ar fi dislocat în această regiune, iar separatiștii de la Tiraspol nu fac nimic pentru a risipi anumite temeri, de altminteri justificate.

SORIN V. TEODORESCU

Falsificatorii de tablouri din București

Pe fondul unei zăpăceli generale, o singură afacere pare a rezista după 1990, comerțul cu opere de artă.

Nu ne vom lansa în speculații privind modul în care sunt achiziționate pe sume de nimic și revândute cu un profit remarcabil tablouri de mare valoare, dar abundența ofertei pe această piață este suspectă.

Marii colecționari ai momentului provin din rândul îmbogățiților de după 1990 și formează un cerc relativ exclusivist, fiind însă aprovizionați cam prin aceleași filiere.

Se ridică, în mod firesc, două întrebări:

1. Ne aflăm în fața unor rețele formate din persoane care depistează operele de artă aflate în proprietatea unor particulari dispuși să le vândă în condiții discrete?

2. Zecile de tablouri, unele purtând semnături celebre, oferite zilnic spre vânzare, sunt originale sau falsuri?

Pentru a răspunde acestor întrebări am declanșat o anchetă, care, nu ne ferim să o declarăm, ne-a pus în fața unor fapte ce ridică dubii asupra competenței unor instituții împuternicite prin lege să reprime ceea ce noi definim drept o adevărată industrie a falsurilor din România. Practic, se lucrează în adevărate rețele, care cuprind comandatari, intermediari, falsificatori, vânzători și experți mai mult sau mai puțin autorizați.

Modul de operare

Înainte de a prezenta principalele rețele de falsificatori de tablouri sau de comercianți de opere de artă contrafăcute, vom expune modul de operare cel mai des folosit.

Se cumpără, din diverse surse (persoane particulare, târguri), tablouri vechi, fără nici o

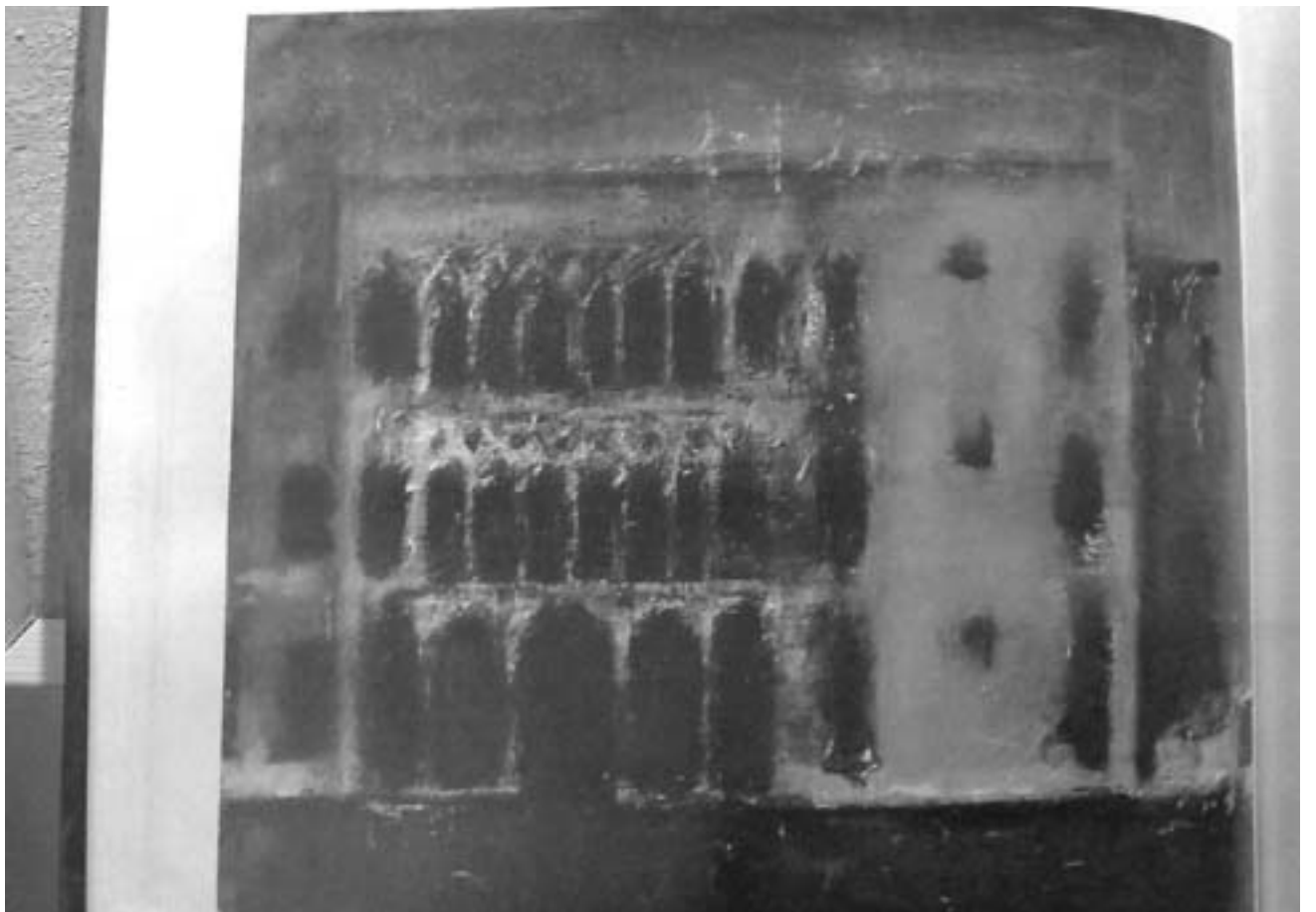
valoare. Indiferent de subiectul tabloului, se pictează pe deasupra, până când desenul inițial este complet acoperit. Noul tablou care a rezultat este prăfuit foarte bine cu ajutorul unui aspirator. Se lasă la uscat, după care se da cu „Serlac“. Pe spate, tablourile se stropesc cu cafea. În unele cazuri, dacă mărimea tabloului o permite, se bagă în cuptorul unui aragaz încins, unde se ține câteva minute, până când pânza crapă puțin, după care se pune în congelator.

Semnăturile se reproduc după cataloage de pictură, folosindu-se vopsea de mașină. Semnătura astfel obținută se freacă bine cu păslă. În acest mod s-au vândut zeci de tablouri purtând semnăturile lui Grigorescu, Bancilă, Baba etc.

Începuturile afacerii

Primul grup care s-a lansat pe piața falsurilor a fost coordonat de Iulian Gherghe, proprietarul Consignației de pe fostul bulevard Ana Ipătescu, vis-a-vis de Hotelul Minerva. Acesta a intrat în legătură cu Ana-Maria Daimaca, absolventă a unei Școli Populare de Artă – Secția pictură, căreia i-a comandat tablouri false purtând semnătura și executate în stilul lui Andrei Damo, pictor în viață, bine cotate pe piața operelor de artă. Falsurile se vindeau cu 1.000-2.000 de dolari, din care pictorița primea 100-200 de dolari.

Asocierea dintre cei doi a ținut din 1988 până în anul 2000, când s-au despărțit, Daimaca începând să lucreze pentru George Pârșoagă, proprietarul Consignației de pe Calea Victoriei, din spatele Hotelului Hilton. Pentru acesta a reprodus tablouri ale unor pictori străini de la începutul secolului XX, vândute ca fiind autentice.

În colecția Pârșoagă, un Baba contrafăcut

În anul 2004, în rețea apare Florin Ionescu, intermediar particular de vânzări obiecte de artă. În 1992-1993, acesta a fost condamnat pentru furtul unor statuete din Cimitirul Belu. La sugestia lui Florin Ionescu s-au falsificat și vândut pânze semnate de Baba, Piliuță, Lucian Grigorescu, Petrașcu, Magdalena Rădulescu etc.

Intră în scenă „experții“

Florin Ionescu se folosea de expertiza (!) unui anume Dalida, proprietarul Biroului de expertiză și reparații tablouri din strada Aviator Sănătescu. Astfel „expertizate“, tablourile erau vândute, unul dintre principalii clienți fiind proprietarul lui S.C. Conban S.A., din Băneasa, care le cumpăra fiind de

bună-credință. Altă rețea, independentă de prima, este coordonată de Radu Goran, din Breaza. Acesta lucrează cu o pictoriță neidentificată, care locuiește în zona 1 Mai, vis-a-vis de restaurantul Ciuperca. Unul dintre clienții sau complicii acestei rețele este Ion Buză, care se prezintă ca expert guvernamental, afirmând în anumite cercuri că ar cumpăra tablouri pentru Adrian Năstase.

Informațiile obținute de noi din interiorul rețelelor de traficanți de tablouri false relevă că pentru fiecare pictor consacrat s-au vândut 2-300 de contrafaceri. O problemă delicată în această investigație a fost reprezentată de modul în care se obțin expertizele de autentificare a tablourilor false. Adevărații experți nu acceptă nici măcar discuțiile cu elementele dubioase din lumea traficanților, nicidecum complicitatea cu aceștia. Pentru a rezolva această problemă, rețelele de traficanți de tablouri false au recurs la o metodă ingenioasă.

Înșelăciune și furt

Trebuie avut în vedere că acești domni sunt fie proprietari, fie asociați la consignații de prestigiu din București, unde se primesc în custodie, spre a fi vândute, destule tablouri autentice. Un astfel de tablou este trimis spre expertiză unui expert de bună credință, după care, în mod clandestin, se face o copie a tabloului respectiv. Ulterior, persoanei care a depus tabloul original i se returnează copia, iar originalul este vândut sau i

se returnează chiar tabloul depus, iar copia, însoțită de expertiza autentică, este valorificată.

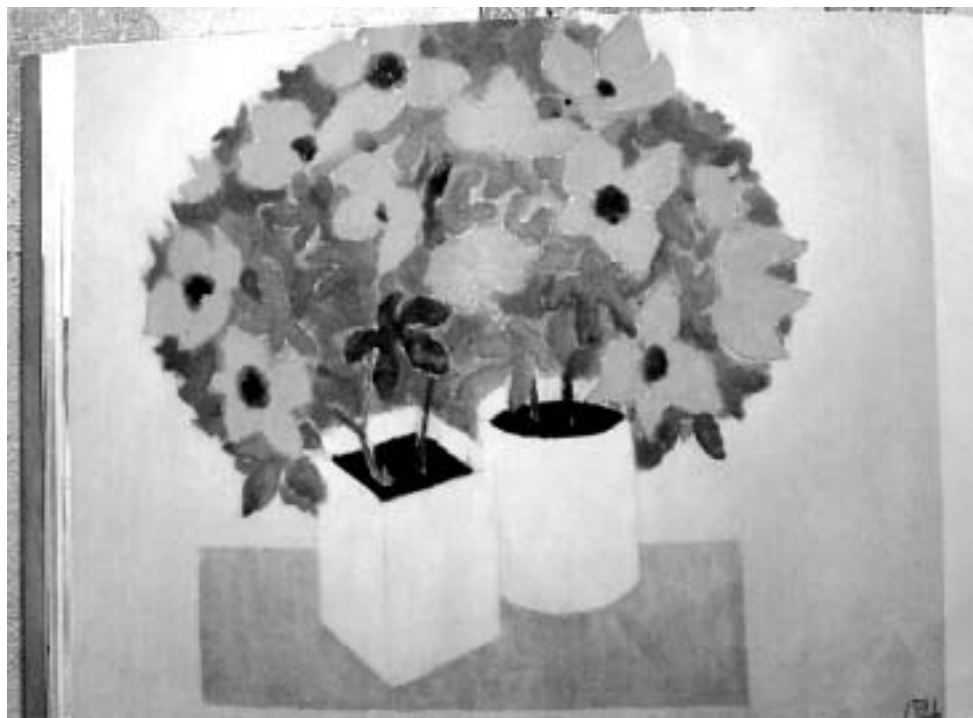
Acest lanț infracțional poate că nu prezintă un pericol social major, între a pune pe butuci o rafinărie și a falsifica un Baba sau Piliuță nu se poate pune semnul egal. Cu excepții regretabile, cei care au fost înșelați, cumpărând tablouri

falsă, provin din falsa protipendă postrevoluționară, fiind în general posesorii unor averi pe care nu le pot justifica.

Existența, dezvoltarea, prosperitatea acestor rețele, demonstrează ca așa-zisa confruntare cu elementele crimei organizate este pe cale de a fi pierdută de autorități.

GEORGE DORNI

Un fals semnat Piliuță, aflat în consignația Djaburov

investigații

Calea Moșilor nr. 134

Harta bordelurilor clandestine din București

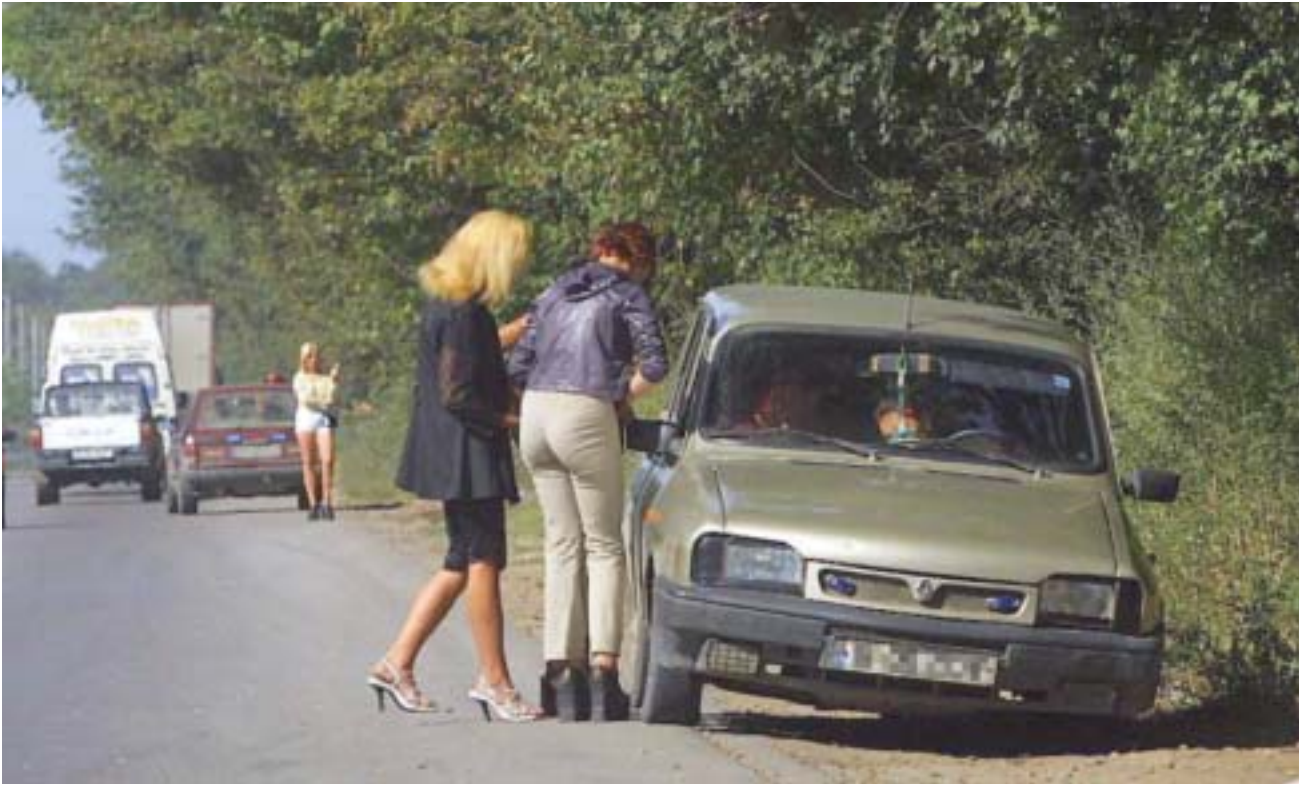

Str. Berzei nr. 96

Str. Popa Tatu nr. 88

investigații

Calea Moșilor nr. 132

Începând din 1990, plaja infracțională din România a devenit extrem de complexă. Vidul de putere din primele luni, după revoluția din decembrie 1989 a permis proliferarea unor rețele ale crimei organizate care nu au fost primate nici astăzi.

Una dintre cele mai bănoase afaceri ilicite, peste care se trece extrem de ușor, este prostituția. Privită cu toleranță, că este doar cea mai veche meserie din lume, prostituția nu este mai puțin periculoasă decât traficul cu droguri.

25.000.000 de lei pe lună

Prostituția presupune un element, și anume proxenetul sau traficantul de carne vie, care a devenit o figură extrem de familiară între îmbogății ultimilor ani. Datele și informațiile acumulate în timpul acestei anchete a Departamentului de investigații al revistei „Alerta” demonstrează că un proxenet care exploatează o singură prostituată, lucru care, practic, nu se întâmplă niciodată, câștigă lunar în jur de 25.000.000 de lei. Cel puțin în București, numărul de fete aflate sub tutela unui proxenet sau „combinator”, cum se autointitu-

lează, nu fără o anumită notă de umor involuntar, este între trei și zece. Câștigul fetelor angrenate în aceste rețele este, în cel mai bun caz, de 40-50% din suma pe care o câștigă proxenetul.

2.500 de prostituate în Capitală

Subliniem că investigațiile noastre s-au axat doar pe proxenetismul și prostituția de nivel mediu, evitând atât pe cea stradală, cât și pe cea de lux sau de mare lux. Nu cunoaștem ce date deține Poliția, dar noi am identificat, doar la nivelul Capitalei, circa 2.500 de prostituate și 150-170 de proxeneți (pești). Au fost identificate 150 de locații, pe care ne permitem să le numim bordeluri clandestine.

Un mare semn de întrebare față de activitatea polițiștilor îl ridică faptul că aceste bordeluri, sau marea lor majoritate, sunt cunoscute de către cetățenii care locuiesc

în zonele unde acestea sunt amplasate. Mulți dintre ei au făcut chiar plângeri la Poliție, dar rezultatele întârzie să apară, cu toate că, cel puțin până acum, proxenetismul nu este dezincriminat de Codul Penal. Nu avem probe, dar în multe dintre locațiile ce servesc drept bordeluri clandestine se pare că se practică și traficul de droguri.

Vă vom prezenta o parte dintre aceste bordeluri clandestine, nu pentru a le face reclamă, ci pentru a atrage, și în acest fel, atenția autorităților asupra fenomenului.

Pe strada Berzei, la numărul 96, la un anume Costel, există un bordel cu cinci sau șase „pensionare”. Tarifele practicate încep de la 150.000 de lei și merg până la 500.000. Proxenetul Viorel, care își face „meseria” pe strada Popa Tatu, la numărul 88, are 9-10 suflete (Ileana, Gaby, Mary etc.), pe care le „închiriază” cu sume cuprinse între 200.000 și 800.000 de lei, în funcție de client și servicii.

Calea Moșilor, numerele 132 și 134. Proxeneții Gheorghe, Nely, Mioara și Sândica exploatează din punct de vedere sexual 35-40 de prostituate din trei țări: Republica Moldova, Ucraina și România. La aceste adrese au fost semnalate și câteva „producătoare” minore. Tarifele practicate: între 150.000 și

1.000.000 de lei. Celebra stradă Ștefan Furtună, numerele 100 și 102. Proxenețele „Mama Maria” și Rodica scot „la produs” un număr mare de fete (Lili, Aura, Mona și Elena sunt cele mai căutate) pentru sume cuprinse între 150.000 și 600.000 de lei.

Pe strada Maria Rosetti, la „Joey Indianul”, capul de afiș îl reprezintă Ludmila, Natașa, Alina și Elena, toate venite din Ucraina și Republica Moldova. Sumele percepute se învârt între 300.000 și 1.500.000 de lei. Ne surprinde „afacerea” de la aceas-

tă locație, deoarece proxenetul, implicat în urmă cu doi sau trei ani în trafic cu valută falsă, ar trebui să fie, dacă nu după gratii, cel puțin în atenția Poliției.

Pe strada Blănari, la numărul 10, la „nea Matei”, se pot comanda, telefonic, fetețe. Prețurile sunt mai mari aici și se plătește în euro. Între 100 și 300.

Fotografiile care ilustrează materialul sunt elocvente în a demonstra promiscuitatea în care se desfășoară activitatea proxeneților și a sclavelor lor sexuale. Așa cum aminteam, cu toate des-

cinderile în forță ale „mascaților” în anumite zone rău famate ale Bucureștiului, proxenetismul continuă să fie o industrie deosebit de rentabilă. Sperăm că toleranța de care dau dovadă instituțiile abilitate față de proxeneți și prostituate să ia sfârșit. Nu de alta, dar anumite zvonuri pe care, deocamdată le tratăm cu multă circumspecție, acreditează ideea că anumiți proxeneți ar fi protejați de unii ofițeri și subofițeri de poliție. Bineînțeles, în schimbul unor sume substanțiale.

DEPARTAMENTUL INVESTIGAȚII

Str. Blănari nr. 10

Str. Mircea Vulcănescu nr. 102

Str. Maria Rosetti nr. 1

Str. Mircea Vulcănescu nr. 100

confidențial

Afacerea dubioasă Costea – ApR – Meleşcanu a fost încheiată de „Oracol”

Un om politic care ne onorează cu încrederea domniei sale spunea că dacă electoratul – opinia publică – ar ști ce se întâmplă de fapt în culisele politicii românești, câte înțelegeri greu de explicat se pun la cale între părți aparent ireconciliabile, câte târguri se petrec sub masca confruntărilor de programe și de idei, cât de mult primează compromisul, probabil că nu ar mai avea altă cale decât să iasă în stradă și, în nici un caz, cu mâna goală.

Marile scandaluri politice se stâng de obicei într-o atmosferă de tip „pupat Piața Independenței”, dar actorii acestora, cunoscuți și necunoscuți opiniei publice continuă în avant-scena politicii să ne promită o viață mai bună. Intorelabil este că noi continuăm să-i votăm.

Pentru că abia am terminat de votat, vom reanaliza un scandal petrecut în urmă cu patru ani de zile înaintea alegerilor din anul 2000, dar cu datele de acum. Este vorba despre scandalul Adrian Costea și, mai precis, despre un anumit palier al acestuia, care a presupus crearea sub raport de concept a unui partid care urma să înlocuiască PSDR-ul – Alianța pentru România.

Costea și Boda vor jocuri

Poate cel puțin în prima sa fază, după revenirea în România, Costea a jucat corect față de țară, îndeplinind anumite misiuni oficioase, în special pe linie de propagandă, în Franța. Printre altele, i se încredințează editarea volumului „Eterna și fascinantă Românie”, ca urmare a diligențelor lui Iosif Boda,

fost ambasador al României în Elveția și ulterior consilier al președintelui Iliescu.

Guvernarea PDSR dintre 1992-1996 nu a fost însă dintre cele mai fericite, astfel încât, bine informați, poate din surse ale serviciilor secrete, că PSDR-ul va pierde alegerile, Costea și Boda au pus la cale, în Franța, inițierea unui curent de restructurare a partidului de guvernământ. În această mișcare au fost atrași, rând pe rând, Theodor Meleşcanu, ministrul de Externe în vremea respectivă, Mircea Coșea, un celebru economist, Marian Enache, fost ambasador în Republica Moldova și deputat, Mugurel Vintilă, Gheorghe Tinca, ministrul Apărării, Doru Viorel Ursu, fost ministru de Interne în 1991 și alții. Dintre toți, doar Meleşcanu era informat că „nașul” noului partid ApR era un străin de origine română, Costea, ale cărui relații cu serviciile secrete străine nu puteau fi excluse.

O afacere cu milioane de dolari

Printre altele, Costea s-a angajat față de tandemul Meleşcanu – Boda că va și

sponsoriza noul partid, al cărui buget real nu a fost cunoscut niciodată. ApR-ul a cunoscut o ascensiune fulgerătoare, ajungând pe locul trei în sondajele de opinie, loc pe care îl va și obține la alegerile locale din anul 2000. După alegerile locale însă, în evoluția ApR-ului apar lucruri ciudate, chiar suspecte pe de-a dreptul.

În primul rând, surprinzător, chiar Theodor Meleşcanu introduce o echipă „de schimb” în conducerea partidului, dorind să-i marginalizeze pe cei cu care începuse mișcarea politică. Nici în organizațiile locale ale partidului lucrurile nu stăteau mai bine. Încep să fie înscrși pe listele electorale diferiți oameni de afaceri sau reprezentanți ai acestora, doar în schimbul unor sume impresionante de bani.

Cercetarea informativă a dus la concluzia că un grup extrem de redus de persoane din conducerea ApR a reușit să strângă în conturi personale peste două milioane de dolari, proveniți din sponsorizări neînregistrate în evidențele contabile. În fine, explodează în presă scandalul

Costea, inițial îndreptat împotriva lui Iliescu, dar care, prin ricoșeu, l-a zdrobit pe Meleşcanu.

„Oracolul” încheie mâna

La rândul său, Costea, nemulțumit de modul în care mergeau lucrurile, pentru că ApR-ul nu reușise nici să decapiteze total PDSR, nici să devină singura alternativă de stânga, încearcă să-l facă pe Meleşcanu, pe diferite căi, ca cel puțin pe ultima sută de metri să joace corect pentru a-și duce partidul în Parlament. Se pare însă că își pierduse influența asupra președintelui ApR, astfel încât recurge la o amenințare fățișă.

Aflând că ApR-ul se susține financiar din sponsorizările și donațiile din țară, îl amenință pe Meleşcanu că va dezvălui faptul că partidul era finanțat în mare parte și din străinătate – și în nici un caz din vreun comerț obișnuit. În același timp, finanțatorului principal al partidului – Mihai Cuptor, secretar general al partidului – i se transmite că domnul Adrian și prietenii din Belgia sunt foarte supărați și s-au săturat” (n. red. – despre prietenii din

Belgia vom vorbi cu altă ocazie). Meleşcanu se sperie de mesajul lui Costea, astfel încât își convinge prietenul Iosif Boda să-i scrie lui Costea, scrisoarea urmând a fi transmisă prin intermediul unui curier de încredere.

Acest om misterios care s-a achitat cu brio de sarcina încredințată și probabil că a întreprins și alte diligențe pentru a-l calma pe Costea a fost nimeni altul decât Silviu

Brucan, omul tuturor comploturilor ante și postdecembriste. Apariția numelui lui Silviu Brucan în cabala legată de apariția și dispariția în cele din urmă a partidului Alianța pentru România nu a fost un lucru accidental.

Rutinatul politician nu putea sta în afara unei combinații de o asemenea anvergură.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

influență

Dragoste sau muncă de informații?

Elisabeta Răduță a ajuns soția ministrului de Externe al Venezuelei

Istoria diplomației secrete sau a serviciilor de informații – și ne referim la istoria reală, nu la cea fictivă sau aranjată conform unor interese de moment — este plină de amănunte pitorești, care de multe ori depășesc fantezia celor mai prolifici autori de literatură de spionaj. În ceea ce privește serviciile de informații, suntem în cea mai mare parte tributarii unor clișee cauzate de filme, romane și articole de presă.

Agentul de influență

Adevărul, însă, este că, din anii '70, acțiunile specifice ale acestor servicii s-au schimbat, omul de informații obișnuit să lucreze în rețea și să subtilizeze secretele economice, politice și militare ale adversarului și – nu de puține ori – ale aliatului, a cedat locul de prim-actor agentului de influență.

Astfel, ceea ce banal denumim spionaj, a devenit dacă nu o para-diplomație, cel puțin un instrument de natură oficioasă, prin care un stat sau, după caz, o instituție, poate să influențeze în propriile scopuri comportamentele sau acțiunile unui obiectiv de interes.

Acest obiectiv ar putea fi un guvern străin sau un reprezentant al acestuia, un mare om de afaceri sau un lider de opinie recunoscut. Acțiunea pe care o vom relata nu a purtat un nume de

cod, nici măcar nu a fost pregătită cum se obișnuiește în laboratoarele serviciilor secrete românești, ci, pur și simplu, o întâmplare a fost gestionată în folosul statului.

Nevinovata femeie de serviciu

În anii '70, ambasadorul Venezuelei în România era un urmaș al vechilor hidalgos spanioli, Uslar Pietri, un funcționar cărui i se prevedea o strălucită carieră diplomatică. Amintim că Venezuela este unul dintre cele mai bogate state ale Americii de Sud și face parte din OPEC (Organizația Statelor Exportatoare de Petrol). Puțin mediatizate, interesele României în Venezuela au fost întotdeauna prioritare, fiind ușor de înțeles că, pentru promovarea acestora, alături de diplomații Ministerului de Externe s-au angajat și ofițerii și colaboratorii Direcției de Informații Externe.

Ambasadorul nu era căsătorit, iar pentru menaj, la reședința pe care o ocupa în București, Oficiul de Deservire a Corpului Diplomatic, condus indirect de contraspionajul și spionajul românesc, i-au repartizat o tânără, originară din județul Ialomița, pe nume Elisabeta Răduță. Nu s-a pus nici un moment problema ca tânăra menajeră să încerce să obțină informații secrete de la ambasadorul Venezuelei sau să întreprindă alte acțiuni pe linia securității.

Capcana dulce

Ca toți funcționarii români care lucrau cu firme sau instituții din străinătate, Elisabeta Răduță era încadrată informativ sau, mai pe românește, supravegheată de Direcția Contraspionaj a Securității.

La un moment dat, ambasadorul a început să îi facă curte, ceea ce nu era

chiar un lucru neobișnuit în rândul membrilor Corpului diplomatic acreditat la București, nici înainte de 1989, după cum nu este nici în prezent.

Nu degeaba KGB-ul avea o linie de muncă – faimoasele rândunici care pregăteau așa-numita capcană dulce, în care cădeau, de multe ori uimitor de repede, diplomații străini acreditați la Moscova. Este de la sine înțeles că toate întâlnirile pe care le realizau aceste fete cu diplomații străini erau înregistrate și, în anumite cazuri, folosite, fie în scop de recrutare, fie în scop de compromitere. În cazul pe care îl înfățișăm însă, ofițerii de securitate nu au inițiat nici un fel de acțiune, ci pur și simplu au lăsat lucrurile să curgă de la sine.

De la amor la influență politică

În cele din urmă, ambasadorul s-a căsătorit cu tânăra Răduță, iar la terminarea misiunii, aceasta l-a însoțit în țara de origine. Tot ce a făcut Elisabeta în această perioadă poate fi trecut în categoria acțiunilor de influențare pozitivă a amantului – iar, ulterior, soțului – față de relațiile dintre România și Venezuela.

Bine apreciat de către ministrul de Externe al Venezuelei, Uslar Pietri a fost însărcinat, după încheierea

misiunii în România, să conducă oficiul diplomatic al țării sale în Spania, exact după moartea generalului Franco, în perioada reinstaurării monarhiei și trecerea acestei țări de la dictatură la democrație.

Prezentată la Madrid, atât Corpului Diplomatic, cât și politicianilor spanioli, tânăra soție a devenit deliciul saloanelor mondene. Un tânăr politician socialist în plină ascensiune, Felipe Gonzalez, a făcut o adevărată pasiune pentru Elisabeta, sentiment cărui ea nu i-a rezistat, astfel încât cei doi au devenit amanți. Legătura a continuat și după ce Gonzalez a ajuns prim-ministrul Spaniei.

Probabil că soțul ei s-a împăcat cu situația, pentru că amanții nu au fost deosebit de discreți în legătura lor sentimentală, obișnuind să frecventeze stațiunile la modă și chiar să participe împreună la anumite recepții private.

Relatii bilaterale

Relațiile dintre România și Spania au cunoscut în această perioadă o ascensiune demnă de luat în seamă. Este de la sine înțeles că și relațiile diplomatice și economice dintre Spania și Venezuela au fost înfloritoare, astfel încât după terminarea misiunii la Madrid, ambasadorul a fost numit Ministru de Externe în guvernul de la Caracas.

România avea, astfel, un factor de influență pe lângă un demnitar străin care, dată fiind importanța țării sale din punct de vedere economic, putea fi folosit în anumite operațiuni mai mult sau mai puțin delicate.

Prezența Elisabetei în calitate de soție a ministrului de externe al Venezuelei a făcut ca guvernul de la Caracas să participe, împreună cu România, la operațiuni de export de petrol pe terțe piețe.

O remarcabilă carieră... involuntară

Elisabeta Răduță de Uslar Pietri a participat și la o acțiune pregătită de Ministerul de Externe al României, cu concursul Direcției de Informații Externe, cunoscută sub numele de ACIER (Asociația Culturală Internațională a Etniei Române), care avea ca scop unirea emigrației și a diasporei românești.

Pentru ceea ce a făcut pentru România, Răduță nu a fost niciodată recompensată în mod deosebit și, cu toate că nu se poate discuta despre o operațiune de spionaj în adevăratul sens al cuvântului, trebuie recunoscut că a făcut posibil ca o legătură a serviciilor secrete să ajungă în anturajul a două personalități politice remarcabile, ceea ce reprezintă un succes al inteligenței-ului românesc.

ION TÂRNĂVEANU

dezbătăuri

Consilierul personal al lui Șereș, numit șef pe viață

Născut în 1953, eroul nostru, Dumitru Saitoc, a ajuns, la vârsta majoratului, să-și satisfacă stagiul militar la trupele de securitate. După aceea a hotărât să se angajeze tot aici, ca sergent. O dată cu ceilalți colegi ai săi, a reușit, după ani buni, să ajungă la gradul de plutonier. Ambițiile sale, însă, nu se opreau aici, mai ales că avea în spate un unchi colonel în aceeași structură. Chiar dacă acesta se ocupa de unul dintre garajele Securității, cunoștea destui oameni care ar fi putut face mai ușoară viața nepotului său. Așa se face că omul nostru a fost trimis să-și desăvârșească pregătirea la Academia „Ștefan Gheorghiu”. Din nefericire pentru el, evenimentele din 1989 l-au prins înainte să aibă patalamaua la mână. Din fericire, tot pentru el, conducerea de atunci a țării a hotărât ca semi-activiștii să-și poată lua diploma de la o altă instituție de învățământ, una „civilă”. Așa a ajuns Saitoc „economist”, fiind apoi angajat ca ofițer într-un serviciu de informații.

Comandantul câinilor

După ieșirea la pensie, hotărâște să se folosească de diploma de economist. Îl regăsim ca director la „Protan” București. Pentru cine nu cunoaște, societatea se ocupa cu eutanasierea câinilor fără stăpân din Capitală. Foștii săi subordonați spun că nici aici nu a scăpat de năravurile sale. Hrana și injecțiile letale administrate patrupelelor costau enorm. Toate cheltuielile erau decontate, așa cum se știe, din bani publici. Nu este de mirare că societatea a reușit în perioada 1999-2000, sub păstoria lui Saitoc, să acumuleze datorii enorme la bugetul de stat. Fostul director a scăpat, însă, basma curată, ba, mai mult, a avansat. Anul acesta a fost „uns” consilier personal al ministrului Economiei și Comerțului, Codruț Șereș. Imediat, începe să colecționeze locuri în Adunările Generale ale Acționarilor de la o serie de societăți de importanță vitală pentru economia românească. Metoda este simplă: el se autopro-pune, ministrul aprobă și toată lumea este mulțumită. Așa se face că îl regăsim pe Saitoc în AGA la Transelectrica, Electrica, Electrica Serv, Oltchim și la o serie de CET-uri. Perioada numirii pare cel puțin hilară: nu mai puțin de 99 de ani.

99 de ani de afaceri

Una peste alta, problema mare nu ar fi doar durata acestor numiri. Se pare, însă, că societăților respective li se pregătește o privatizare în cel mai pur stil românesc postdecembrist,

adică făcută pentru a umple buzunarele unora. O dovadă în acest sens o aduce fostul director al „Electrica Serv”, Mihai Rădulescu, schimbat de Saitoc, după cum susține, pentru că nu a acceptat implicarea în unele afaceri oneroase puse la cale de consilierii ministrului. Dintr-un memoriu adresat de acesta președintelui instituției, aflăm lucruri care par de domeniul fantasticului într-o țară cu pretenții de democrație:

„La data de 28.02.2005, prin hotărârea AGA nr. 1, am fost numit Director General și membru în cadrul Consiliului de Administrație la SC «Electrica Serv» SA, iar la data de 27.04.2005, prin hotărârea AGA nr. 3, am fost revocat din funcția de Director General și din calitatea de membru al Consiliului de Administrație, în baza unui ordin mandat emis de Ministerul Economiei și Comerțului.

În locul meu a fost numit Dovan Radu Cătălin, persoană ce a deținut funcția de director comercial al Sucursalei Oltenia din cadrul S.C. «Electrica Serv» SA. În ceea ce-l privește pe dl Dovan, arăt că în data de 21.03.2005, printr-o hotărâre a Consiliului de Administrație impusă de consilierii ministrului, Saitoc Dumitru și Oprea Constantin, a trebuit să-l eliberez din funcția deținută la

Sucursala Oltenia, pentru că, susțineau cei doi consilieri, «este anchetat de P.N.A.». În ceea ce privește hotărârea AGA nr. 3 din 27.04.2005, întrucât este ilegală, am promovat o acțiune judecătorească la Tribunalul București, iar prin sentința comercială nr. 2156 din 11.05.2005 s-a dispus suspendarea Hot. AGA în discuție. În data de 12.05.2005, după ce cei doi avocați angajați de consilierii ministrului și de direc-

torul Dovan Radu Cătălin să reprezinte societatea au aflat soluția din condica de pronunțări, la orele 15.00 au întocmit Hotărârea AGA nr. 4, care anulează Hot. AGA nr. 3 și dispune din nou revocarea subsemnatului. Și această hotărâre AGA este ilegală, pentru că, în drept, consilierii ministrului, Saitoc Dumitru și Oprea Constantin, au anulat printr-o hotărâre AGA o sentință (hotărâre) judecătorească.

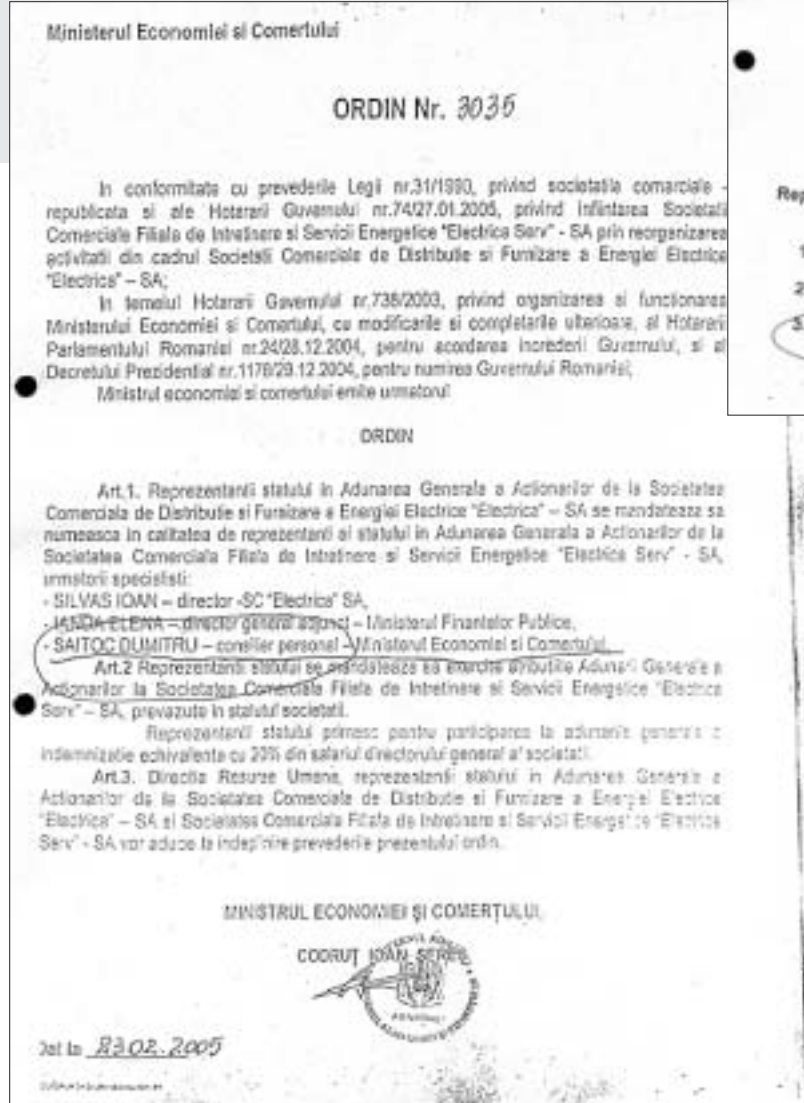
Ilegalități cu carul

Hotărârea AGA nr. 4, prin care s-a anulat hotărârea AGA nr. 3, suspendată pe cale judecătorească reprezintă o ofensă adusă instituțiilor statului, a justiției, tocmai de cei desemnați să reprezinte interesele statului. Această situație juridică a fost creată de cei doi consilieri ai ministrului, Saitoc Du-

prețuri ce depășeau cu mult chiar și limita bunului-simț; – pentru a controla situația managerială și pentru a fi siguri că în cadrul Consiliului de Administrație au control, au impus încă de la formarea primelor organe de conducere ale societății, „un om al lor”, și anume pe Măzăraru Stan.

Sigur că această situație a degenerat într-un conflict deschis, culminând cu cererea lor de a achiziționa marfă de 6 milioane de euro în data de 20.04.2005, de la un grup de comercianți-romi din Toflea, județul Galați. Din ceea ce mi-au comunicat, urmau să încaseze «la buzunar», cum spuneau consilierii, suma de 2 milioane de euro, susținând că dacă voi achiziționa marfa se va găsi o sumă și pentru «buzunarul» meu. Mi-au impus să plătesc

Documentele prin care ministrul Șereș îi dă pe mână lui Saitoc o mare parte din sistemul energetic al României

mitru și Oprea Constantin deoarece:

– încă de la numirea mea în funcție mi-au impus să semnez plăți unor societăți indicate de consilierii menționați; – de asemenea, mi-au impus să numesc directori în țară după bunul lor plac, și nu după criterii profesionale; – seară de seară mă convocau în oraș, în locuri de ei indicate, pentru ca directivele ce urmau a fi puse în executare în cadrul societății să fie stabilite de ei, și nu de Directorul General sau de Consiliul de Administrație; – constant îmi impuneau să achiziționez marfă prin contracte directe, fără licitații, la

sume de 240 miliarde lei la diferite societăți comerciale, situație cu care subsemnatul nu a fost de acord. Față de faptul că nu am fost de acord cu cerințele enumerate mai sus, ale numiților Saitoc Dumitru, Oprea Constantin și Măzăraru Stan, în data de 27.04.2005, printr-o hotărâre AGA fulger am fost înlocuit cu Dovan Radu Cătălin, persoană ce a executat întocmai cele impuse de consilierii menționați.

Ce mai putem comenta în aceste condiții? Întrebarea care se impune este dacă ministrul Șereș cunoaște toate aceste acțiuni ale consilierilor săi personali.

DANIEL VALERIU

top secret

Codul „Bănescu“ a fost spart

Balzac scria cândva că istoria este de trei feluri: una oficială, dar falsă, una trăită, dar adevărată și alta scrisă, compusă din elemente reale și fictive, cele mai multe minciunoase, aservite intereselor claselor sociale din fruntea națiunilor. Așa-zisa tragedie a celor trei ziariști români – Marie Jeanne Ion, Sorin Mișcoci și Ovidiu Ohanesian – a pornit de la un simplu scenariu, cu multe elemente reale, dar care a devenit, după aproape două luni, un subiect de istorie. Un subiect care pare, mai degrabă, o legendă, și nu o poveste ziaristică, transformată într-o criză, nu una literară, ci una specifică muncii de informații. Afirmăția noastră conține un mare adevăr, căci o asemenea legendă informativă se realizează din îmbinarea unui număr foarte mare de elemente adevărate, cu câte-

ționale și internaționale, de către autoritățile în domeniu: Procuratură, Poliție, Ministerul de Externe, celula de criză, personalități politice și serviciile secrete românești, iar ulterior au fost completate cu detalii de către unele autorități sau cetățeni străini din spațiile implicate în scenariu și chiar de către serviciile secrete străine.

Prolog

Totul a pornit de la o situație reală, cunoscută atât pentru cititorii noștri, dar mai ales pentru serviciile secrete, Procuratură, Justiție, fosta Securitate și, de ce nu, de fostul partid de guvernământ. Cetățeanul român-sirian Omar Hayssam era cunoscut ca om de afaceri de prin anii '80. Avea legături cu Securitatea română și figura ca element de legătură dintre mai multe servicii secrete, rețele

Omar Hayssam s-a gândit atunci la o soluție aparent ingenioasă și salvatoare, în care intră în joc asociatul său, Moammad Munaf, rezident în România, om de afaceri de origine irakiană și cetățenie dublă, irakiană și americană. Împreună, ticluiesc un plan de răpire a trei ziariști români, prin simpla propunere de a-i invita în Irak, unde li s-a promis sprijin în obținerea unor interviuri cu premierul Irakului. Cei trei ziariști mușcă momeala și se deplasează la Bagdad, însoțiți de Munaf. Serviciile informative românești erau, bineînțeles, la curent cu toate detaliile operațiunii. Hayssam visa că va deveni erou și salvator al ostaticilor dacă propunea oficialităților să se ocupe el de eliberarea acestora. În plus, i se ivea ocazia să părăsească țara, cu intenția de a nu se mai întoarce și a scăpa de dosarele penale. Despre tot acest plan al răpirii se raportează, însă, la Cotroceni.

Conținutul legendei

Din acest moment intrăm în conținutul legendei. Ce ar fi însemnat pentru România un asemenea plan, reușit de Omar Hayssam? Ar fi fost un atentat la siguranța națională, cu repercusiuni pentru toată scena politică românească. Cel mai mult ar fi suferit Opoziția, pentru legăturile cunoscute cu autorul planului. PSD ar fi scăzut vizibil în sondaje și s-ar fi creat o criză a jurnaliștilor, care, dacă ar fi fost rezolvată favorabil de către Alianță, totul era în regulă. Guvernul și Președintele ar fi apărut în centrul atenției tuturor ca salvatori și creșteau în sondajele de opinie ca urmare a impactului emoțional al victoriei. Dacă cei trei ziariști ar fi murit, soarta anticipatelor s-ar fi hotărât la Bagdad. Așadar, planul inițial, realizat de Omar Hayssam și cunoscut de serviciile secrete, este modificat în favoarea celor care l-au aflat și l-au pus în aplicare.

Ziariștii sunt lăsați să plece și să fie răpiți, iar Hayssam este arestat. Piesa începe să se joace la modul cel mai natural posibil. Opinia publică începe să fiarbă, iar mass-media emite ipoteze după ipoteze, intoxicată fiind de regizorii din umbră. Rudele ziariștilor ies în stradă. Teroriștii solicită milioane de dolari și retragerea trupelor românești din Irak. Celula de comandă de la nivelul Administrației Prezidențiale face apel la calm și rațiune. Mass-media este în continuare intoxicată. Rezultatul: timp de 56 de zile, în care a existat „criza

ziariștilor“, s-a reușit să se creeze o suferință umană generală, în care fiecare dintre noi a uitat de problemele sociale din domeniul sănătății, de pensii, medicamente compensate, agricultură, fiscalitate, privatizarea marilor consumatori, de abuzuri, hoții, tâlhării, crimele comune sau ale marilor corupți, de salariile și avantajele unor parlamentari, de inundații, cutremure și alte pedepse divine apărute.

Piesa continuă

Pentru salvarea ziariștilor „se apelează“ la comunitatea arabă din România și la alți lideri arabi din Irak. Un timp, presiunea crizei scade, iar jurnaliștii sunt și mai derutați. Celula de criză nu mai dă nici un comunicat, iar unii cred că ziariștii au fost executați. Rudele acestora se liniștesc însă. Apare o situație paradoxală, căci cineva le-a spus ceva care le-a ridicat moralul și i-a convins că ziariștii o duc bine, deși veștile despre ei lipsesc oficial,

iar „teroriștii“ tac, la fel postul de televiziune pan-arab Al Jazeera. Se vorbește tot mai des despre scenariu, de intoxicații din partea Administrației Prezidențiale, de cacialmale, de speculații de presă. Și așa și este. Ce să înțelegem din liniștea dinaintea furtunii? Că se știa deja epilogul legendei? Sau că cineva a greșit liniștind rudele ziariștilor și făcându-le promisiuni mai mult decât ferme că aceștia se vor întoarce vii și nevătămați? De unde atâta siguranță, când se știa ce cruzi sunt teroriștii din Irak, care au transformat răpirile într-un mod de viață? Câți dintre cei răpiți anterior scăpaseră cu viață și despre câți dintre aceștia se cunoștea din timp că vor scăpa? Cu toate acestea, rudele ziariștilor știau deznodământul din timp. Oricum, la noi totul se cunoaște din timp. Nici nu e rău.

Epilog

Uraganul neliniștii se potolește, iar ziua de 22 mai aduce soarele victoriei. Președinția

anunță că ziariștii au fost eliberați, iar presa pompește din nou motoarele. Bucuria inundă sufletele tuturor. Unele ziare publice chiar și numele membrilor rețelei de răpitori, fișe complete furnizate de fapt de serviciile secrete. Aflăm toți că ziariștii au fost răpiți de Abu Sahar și gruparea lui, teroriști despre care nu a auzit nimeni, dar despre care există totuși date în arhivele serviciilor secrete românești. Apar din nou speculații despre implicarea ziariștilor în tot scenariul regizat magistral de serviciile secrete românești. Nimeni nu recunoaște însă nimic, chiar dacă cele trei „victime“ se încurcă în declarațiile de presă.

„Vă rog să înțelegeți că nu putem spune anumite lucruri, pentru că punem în pericol viețile unor persoane. Când o să putem, o să vedeți că am avut dreptate și atunci o să înțelegeți toată lumea“, afirma unul dintre cei trei. „Nu a fost vorba de o acțiune în forță a poliției irakiene, căci s-a negociat și pentru că au fost niște oameni care au știut s-o facă“, afirma un altul. Revenirea în țară a celor trei ziariști este pentru noi toți o bucurie imensă. Suntem mândri de profesionalismul serviciilor secrete românești, despre a căror implicare vom relata mai detaliat în numărul următor, căci nu totul poate fi spus. Nu dintr-o dată și nu deocamdată.

SORIN V. TEODORESCU

va ficțiuni politice și mai ales cu un lung șir de zvonuri, intoxicații și combinații nereușite din mass-media, dar și ale muncii speciale, cauzate de imprevizibila amploare pe care o pot lua evenimentele și scenariul inițial. Dacă ar fi să descriem o asemenea legendă, ar trebui să o asemănăm cu un frumos și palpant roman polițist, sau cu o piesă polițistă de mare succes, compusă din prolog, conținut și epilog.

În cazul nostru, elementele reale care compun legenda sunt cunoscute, după tot acest timp, de tot mapamondul. Ele ne-au fost furnizate, treptat, prin intermediul televiziunilor na-

terroriste și mafia financiară din România. A avut legături și cu o mare parte dintre liderii PSD, partid al cărui membru a fost până de curând, a fost apoi implicat în mai multe scandaluri financiare, fiind suspect pentru comiterea unor infracțiuni economice, prin care a prejudiciat Statul român cu mai multe milioane de dolari. Din urmărirea sale din România reieșea clar că acesta se afla în ultimul timp într-o situație cel puțin critică: câteva dosare penale în care instituțiile abilitate nu-și spusese cuvântul, interdicția de a părăsi România, datorii mari la bugetul statului etc.

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Tineri, Doamne...

Da' chiar... cum suntem toți? Am întrebat și am primit, într-adevăr, câteva răspunsuri: confuși, egoiști, fără modele, cu modele (dar cu cele nepotrivite), obsedați de succes, obsedați de carieră, de sacrificiu, agitați, norocoși (că ne-am născut când ne-am născut), nenorocoși (că ne-am născut tot atunci), interesați (de lucruri superficiale),

interesanti (toată lumea vorbește despre noi), pe scurt suntem... uite că nu știu.

Fac parte dintre ei, adică mă mișc printre ei, trăiesc, muncesc cu ei și tot nu știu cum sunt ei de fapt. Cu bunicii noștri e mai simplu: generația care a prins războiul. Cu părinții noștri e și mai simplu: generația de sacrificiu, fără prea mari

șanse, care a prins un război și mai urât, care nu te lasă sa fii în nici un fel. Dar noi? Bine, putem oricând să spunem, așa cum am văzut că se face când cineva vrea să dea un răspuns rapid și fără prea mari bătaie de cap, că suntem generația eternei tranziții. Asta înseamnă că venim de undeva și ne îndreptăm spre ceva, nu? Da, dar dacă ne uităm la răspunsurile câtorva tineri, vedem că nu prea știe nimeni spre ce se îndreaptă. Nu-i nimic, căci, vorba cântecului, asta e normal la vârsta mea. Deci nici asta nu ne caracterizează, căci până la urmă toate generațiile sunt de tranziție, într-un fel sau altul. Și până la urmă, și statutul de tânăr e unul de tranziție, nu?

E greu să fii tânăr

Oricum, un lucru tot am înțeles din răspunsurile lor: să fii tânăr în zilele noastre nu e deloc ușor. Te simți presat să faci ceva, deși nu știi prea bine ce, oricum, ceva care să te facă sa ajungi altfel decât părinții tăi. Simți ca șansele sunt aici, lângă tine, că dacă ai întinde mâna le-ai putea apuca și ai ști apoi cum să nu

le mai dai drumul. Știi că ești privilegiat, doar ai televizor cu multe canale, computer și Internet, cluburi și cafenele, tot felul de forme de educație, tot felul de meserii noi și bănoase, ai învățat cum să-ți faci CV-ul și ai unde să-l trimiți (chiar dacă nu te asaltează răspunsurile), poți visa la o bursă „afară“, poți chiar să iei o bursă afară și poți să rămâi acolo, dacă vrei cu adevărat și știi să te lupți, sau te poți întoarce, oricum, mai altfel decât ai plecat, poți să înjuri tare și pe oricine, poți să votezi și poți să nu votezi, poți să deschizi o afacere sau să visezi că într-o bună zi vei deschide o afacere.

Poți să cazi un pic pe gânduri când cineva te întreabă ce crezi despre generația ta și să te plângi când te-a ajuns oboseala și sictirul că nu mai poți și că n-ai nici o șansă, că nimic nu s-a schimbat, deși știi foarte bine că nu-i așa și că a doua zi o s-o iei de la capăt, pentru că ai toate celelalte lucruri, plus norocul extraordinar de a fi atât de tânăr.

IULIA GORZO

și toți...

GENERAȚIE DE SACRIFICIU (ÎNCĂ UNA?)

Eu cu mine mă simt bine

Ion T. (20 ani, student):

Eu mă consider norocos că fac parte din această generație. Am acces la multe lucruri la care cei din generația trecută nu au visat, iar cei din generația de după mine au chiar prea mult și la vârste prea fragede. Mă refer mai ales la învățământ, media, forme de comunicare, de informare.

Cred că avem un loc bun

Ana S. (24 ani, specialist PR):

Cred că aș descrie așa generația noastră: foarte activă, hotărâtă, chiar egoistă, dar nu în sensul rău al cuvântului. Cred că suntem și destul de curajoși. Cei care se lamentează că nu sunt șanse spun prostii. Eu cred că avem mult mai multe șanse decât părinții noștri. Ar trebui doar să le vedem. Dacă suntem prea ocupați să ne lamentăm nu avem cum să le vedem.

Confuzia, bunica și revoluția

Alexandra P. (23 ani, studentă):

Când mi-ai pus întrebarea asta, m-am gândit imediat la ce spune bunica. Tot timpul îmi spune că oamenii erau alfel pe vremea ei, erau mai buni, mai calzi, mai primitivi și că azi s-au întors toate cu fundu-n sus. Vechea poveste. Eu spun că e o generație destul de confuză, de agitată, mereu în mișcare, care își caută modele, un loc în societate. Toate astea duc la probleme de tip oboseală, cearcăne – suntem o generație cu cearcăne. Nu prea ni se oferă modele, decât cele de succes, confort. Deși nu pot să găsesc etichetă pentru generația noastră, pot să spun că oamenii sunt mai preocupați să-și găsească un loc cald decât să se găsească pe sine. Aș fi preferat o generație mai revoluționară.

Generație de sacrificiu (încă una?)

Raluca A. (24 ani, director de firmă):

Mi se pare că suntem oarecum o generație de sacrificiu.

Da, o a doua generație de sacrificiu. Spun asta pentru că o parte dintre noi de-abia începem să înțelegem ce înseamnă capitalism, dar o parte este încă influențată de ceea ce a fost. E uimitor să vezi pe cineva din generația noastră gândind exact ca pe vremuri. Acum cred că depinde de fiecare cum își vede șansele și ce ar vrea să facă. Nu sunt de acord să ridic pur și simplu din umeri și să spui că nu se poate face nimic. Cred că fiecare ar putea să schimbe ceva cât de mic.

Veniți cu noi „să dăm un tun”

Iulian Z. (26 ani, programator):

O parte dintre noi încă mai avem comunismul în sânge. Ne-am născut atunci și încă mai avem nostalgii. A trebuit să ne adaptăm din mers. Cei care au avut succes au fost cei care s-au adaptat cel mai repede. Dar cu adevărat adaptați cred că sunt foarte puțini. Trăim anormalitatea ca fiind normală, pentru că asta e realitatea pe care o cunoaștem, nu avem termen de comparație. Cred că e moda loviturii, a tunului, să reușești repede. Puțini vor să reușească doar prin faptul că sunt buni.

Ne alegem modele superficiale

Virgil G. (22 ani, student):

În general cred că suntem destul de descumpăniți. Ceea ce avem deosebit cred că este ambiția de a reuși, de a fi mai buni, mai bogați, mai interesați decât cel de alături. Asta se datorează și situației în care se află România acum, dar și influențelor din afară. Ne alegem modele de succes, dar nu în sensul profund, ci superficial: uite câți bani are cutare, vreau și eu. Nu prea ni se oferă puncte de sprijin la început de drum și atunci e normal să ne dorim direct poziții de vârf, fără să ne gândim că trebuie să parcurgem niște etape firești până acolo.

